

fig til den ene Bæftatning. Den højtærede Minister bemærkede, at derved vilde man faa komme ganfte bort fra Tillægs ligningen i Aarets Løb. Ja, det har jeg ikke fremfat i Forflaget. Ganfte viſt vil man kunne komme bort fra Tillægs ligning for dem, der flytte fra en Kommune til en anden; det behøves ikke, naar man holder fig til Hovedligningen for Aaret, og det er en ikke ringe Lettelſe for hele Vigningsværet, at man undgaar det. Vi ſtulle jo overhovedet faa meget ſom muligt ſøge at ſimplificere det Maſtineri, ſom Kommunerne ſtulle benytte. Men ganfte at lade Tillægs ligningen falde, gaar dog ikke an, thi der vil jo ogsaa opſtaa Skatteydere, ſom ikke ſomme tilflyttende, men ſom blive Skatteydere i Aarets Løb, alſaa Folk, ſom f. Eks. begynde en Bedrift eller ſom blive ſaa gamle, at de blive ſtattepligtige. Der maa alſaa være Mulighed for at kunne optage dem i en Tillægs ligning. Jeg har alſaa ikke vovet, ſaaledes ſom det er ſket i andre Forſlag, ganfte at opgibe Tillægs ligningen, men den vil kun blive brugt i ganfte enkelte Tilfælde. — Derimod var det Punkt, den højtærede Minister navnlig rettede ſin Kritik imod, det Tilfælde, hvor en Skatteyder til forſkellige Tider af Aaret har Ophold i to forſkellige Kommuner. Den højtærede Minister nævnte derved nogle Ekſempler, ſom ganfte viſt ſe noget grelle ud. Naar, de Ekſempler vare nu ogsaa valgte noget med det Synspunkt for Dje at ſætte Sagen paa Spidsen. Dette Forhold, at Folk bo delviſ i en Købſtad, delviſ i København, finder overmaade ſjældent Sted. Det almindelige er jo, at Folk bo om Sommeren paa Landet og om Vinteren i København, men et delviſt Ophold i en Købſtad og i København hører til de ſjældnere Tilfælde. I det Tilfælde kan det jo ganfte viſt ſe noget mærkeligt ud, naar vedkommende Købſtad har en Skatteprocent af 7 og København kun af 3. Et andet Tilfælde, ſom den højtærede Minister nævnte, var dette, at en Mand delviſ har Ophold i en Landkommune og i København, og Skatteprocenten i Landkommunen kun er 1. Ja, jeg ved, at der findes ſaadanne Tilfælde, hvor Skatteprocenten i Landkommunen er ſaa overordentlig lav; den beregnes jo i øvrigt ikke procentviſ, men derfor kan man jo nok underſøge, hvor meget den vil blive i Procent. Det finder

efter min Erfaring meget ſjældent Sted, og da navnlig kun i ſaadanne Tilfælde, hvor man netop paa Grund af Manglen af en mellemkommunal Bæftatning er blevet anvist at forhøje Vigningen paa Hartornet i en ſaa urimelig høj Grad. Naar man nemlig ikke kan ramme de uden for Kommunen boende ved Formue- og Lejlighedsſtatten, er man nødt til ſaa at ſætte Hartornſtatten ſaa højt ſom muligt. Ja, vi have Ekſempler paa, at den er oppe paa $\frac{11}{12}$ af den hele Formueſtat. Men hvorfor er man kommen ind paa denne urimelige Overlæſeſe af Hartornet? Netop paa Grund af Manglen paa en mellemkommunal Bæftatning! Sit man den gennemført, vilde ogsaa hele dette Forhold falde bort, og ſaa vilde Forſtellen mellem Vigningen i Landkommunerne og i København ikke være ſynderlig ujævnfaldende. Gennemſnitlig tror jeg nok, det ſkal viſe fig, at Landkommunerne omtrent have en Bæftatning paa Formue og Lejlighed, ſom ſvarer til den københavnske Indkomſtſtat af 3 pCt. Og vilde man nu tage meget grelle Ekſempler, vilde det jo ikke være vanſkeligt at anføre Ekſempler paa nu beſtaende Tilſtande, ſom føre til endnu langt urimeligere Reſultater. Man ſer f. Eks., at en Virksomhed i en Kommune paa den ene Side kan bevirke, at næringsdrivende inden for ſamme Sag blive knuſte i deres Erhverv og blive gjort brodløſe, og dog vilde paa den anden Side en ſaadan Virksomhed af en udenfor boende ikke kunde beſtattes i Kommunen, og naagt den vil paa vælte Kommunen en Maſſe Udgifter til Veje, Skoler, Fattigforſørgelſe osv., vil han være fri i øvrigt for enhver perſonlig Ydælle i Kommunefſtat. Saaadanne Ekſempler ere overordentlig grelle og vidne om, i hvilken Grad der her trænges til en Reform. Med Henſyn til dette Punkt vil jeg imidlertid gøre opmærksom paa, at Lovforflaget med ſtor Lethed kunde rettes, ſaaledes at der fra dette Synspunkt ikke er nogen Vanſkelighed. Det er § 7 i Forflaget, ſom handler om det Tilfælde, hvor den ſamme Skatteyder har Ophold i to Kommuner. Der er jeg for at ſimplificere Maſtineriet gaaet ud fra at opretholde Hovedligningen for hele Aaret for begge Kommuner's Vedkommende, men der er intet til Hinder for, at i de Tilfælde, alſaa over-